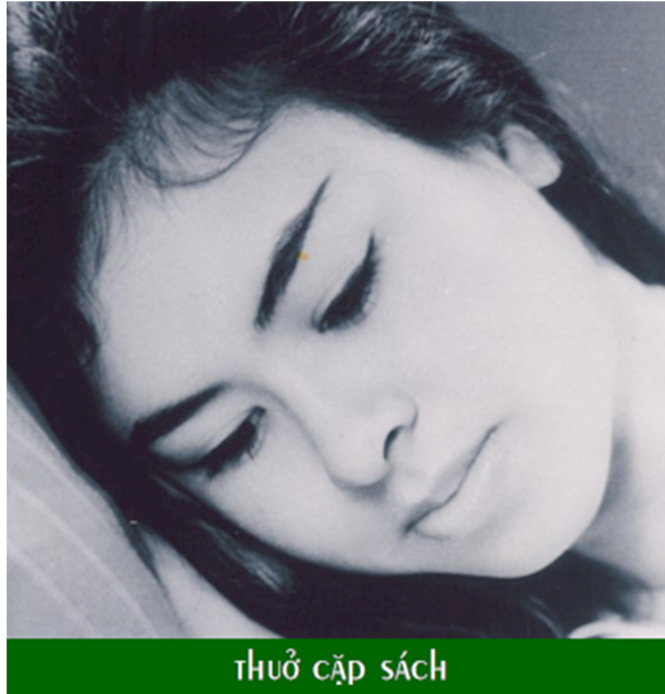

Tùy Bút
Chủ đề: tình đôi ta
Tác giả: Minh Thảo Elizabeth Hoàng

HẸN HÒ

(Rendezvous)

Tiết trời hôm nay thật mát, không oi bức như mọi ngày. Đứng trên ban-công tôi ngắm nhìn những áng mây trắng bay trên bầu trời xanh lơ lửng xuyên dưới những tia nắng vàng chiếu sáng lung linh tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Vừa ngắm trời tôi vừa nhẹ nhàng tập vài động tác thư giãn, hít thở không khí làm tôi thật thoải mái. Tôi cảm thấy rất vui vì hôm nay là ngày tôi hẹn với hai cô bạn gái đi chơi mua sắm không sợ đổ mồ hôi, nhất là vào mùa nóng. Tôi còn vui hơn vì sắp được đi ra ngoài giải trí sau nhiều tuần học thi không dám đi đâu chơi vì năm nay là năm cuối của tôi bước lên ngưỡng cửa đại học. Ngay cả ngày Tết, Mẹ và các chị của tôi rủ đi lễ, đi chúc Tết họ hàng... tôi đều từ chối và tự nhủ nhất định phải đậu Tú tài hai với những ước mơ tương lai trong đầu.

Hai cô bạn của tôi khẩn khoản rủ tôi đi mua sách và dạo phố mua ít thứ đồ dùng, tôi đã nhận lời. Thứ nhất vì nề, thứ hai tôi cũng cảm thấy tinh thần căng thẳng và mệt vì thức khuya học nên muốn ra ngoài khuây khoả cho thư giãn. Nhìn đồng hồ đeo tay thấy sắp

tới giờ hẹn. Tôi rảo bước vào phòng ngủ sửa soạn. Nhìn mấy chiếc áo dài treo trong tủ tôi lưỡng lự không biết lựa cái nào cho hợp với thời tiết.

Uớm thử từng cái trên người cuối cùng tôi lựa chiếc áo dài màu tím hoa cà với chiếc khăn quàng có màu trắng ngà quàng ngang vai. Tôi điểm thêm ít phấn hồng trên má với mầu son môi cùng màu tím hoa cà hồng nhạt tiếp với màu áo dài. Ngắm nhìn mình trong gương tôi tạm ưng ý và ra khỏi nhà.

Khi tới nhà T và H là hai chị em ruột tôi quen. Nghe tiếng chuông tôi bấm, H chạy ra mở cửa vồn vã: “*Chào Thảo, vào nhà đi, tụi mình đang đợi bạn*”. Khi bước vào phòng khách tôi thấy có một cô đang ngồi ở ghế salon nói chuyện với T. T đứng lên giới thiệu “đây là Khanh bạn của chị em mình mới ghé thăm nên tụi này rủ Khanh cùng đi chơi cho vui”. Thế là nhóm chúng tôi gồm bốn người vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện.

Ngày thứ Bảy trên đường Bonard, Tự Do, Catinat, Lê Lợi... thật đông đúc người qua lại, đi mua sắm cũng có, đi ngắm người đẹp cũng có. Nhất là mấy thanh niên ngồi uống cà phê, giải khát tại những tiệm ăn kê bàn ghế ở trên vỉa hè trước mặt cửa tiệm, vừa nhâm nhi cà phê vừa ngắm người đẹp qua lại.

Sài Gòn thời đó các thanh niên thường hay theo những cô gái họ thấy đẹp, thấy dễ thương. Tôi đã bị phiền về việc này rất nhiều mỗi khi có việc đi trên đường phố. Tuy nhiên tôi cũng hãnh diện đã có nhiều người ngưỡng mộ. Tôi chắc các thiếu nữ khác vào lứa tuổi của tôi thời đó cũng đã bị những chàng trai bám sát như tôi.

Khi sắp tới nhà sách Khai Trí tôi nói “*các bạn ơi cho Thảo ghé mua sách rồi chúng ta tiếp tục đi mua sắm sau*”, thì Khanh cô bạn mới của tôi vội nói “*Khanh khát nước quá, lại đi bộ khá lâu rồi. Chúng ta vào tiệm kem bên kia đường ăn một ly kem cho mát rồi đi mua sách nhé*”. Thế là chúng tôi đành phải chiều Khanh. Vào tiệm kem chúng tôi thấy có một bàn trống gần cửa liền giữ chỗ ngay.

Khanh nói “*các bạn coi menu và tự lựa kem đi. Hôm nay Khanh đãi các bạn*”. Khi chúng tôi đang bắt đầu ăn kem thì từ ở ngoài có một thanh niên khoảng 30–32 tuổi đi vào, dáng cao ráo bảnh trai, mái tóc chải theo kiểu Hiếu Kỳ như truyện tranh vẽ đăng trên báo. Chàng mặc áo chemise màu trắng trông rất lịch sự, đeo đôi mắt kính đen trông giống mấy anh chàng trong truyện trinh thám.

Khi chàng tới gần chúng tôi thì Khanh đứng lên mừng rỡ “*chú Lung, hôm nay chú cũng ghé đây đi ăn kem sao? Cháu mời chú ngồi cùng bàn tụi cháu cho vui*.” Và Khanh đứng lên order kem cho ông chú. Thế là chàng ngồi ngay chiếc ghế trống bên cạnh tôi và nói chuyện xã giao với chúng tôi. Vừa ăn hết ly kem, Khanh đã vội vàng đứng lên xin lỗi vì có việc gấp phải đi ngay vì Khanh có hẹn mà quên mất rồi nói tiếp:

“*Chú Lung ơi thanh toán tiền giùm cháu nhé và đưa Thảo về nhà hộ cháu*.”

Thế là T và H cũng đứng dậy đi theo Khanh. Tôi chưa kịp có phản ứng thì bọn họ đã nhanh nhẹn chào ông chú rồi thoăn thoắt đi ra khỏi tiệm kem, bỏ lại hai chúng tôi.

Bây giờ tôi mới biết tôi bị trúng kế mấy cô bạn của tôi. Thì ra họ đã sắp đặt từ trước mà tôi vô tình đã rơi vào bẫy của họ. Thảo nào khi tôi muốn vào tiệm sách trước thì Khanh sợ trễ giờ hẹn với ông chú nên mới nằng nặc đòi ăn kem.

Chàng và tôi ngồi nói chuyện xã giao ít câu. Sau đó anh nói: “*để anh đưa Thảo về*”. Ra ngoài anh mở cửa xe hơi mời tôi ngồi băng ghế cạnh anh. Xe từ từ chuyển bánh. Thay vì về thẳng nhà tôi, anh đã lái loanh quanh nhiều đường phố để có thì giờ nói chuyện thêm với tôi. Vì là buổi ban đầu gặp gỡ nên anh chỉ hỏi thăm về việc học vấn của tôi cũng như hỏi lên đại học tôi sẽ chọn ngành nào, vì năm đó là năm tôi học Đệ nhất. Chúng tôi cũng chỉ nói chuyện thông thường. Đó là điểm tôi đã chú ý đến anh vì anh không nói ra những câu tán tỉnh hay khen tôi đẹp như những người khác.

Loay hoay đi vòng vòng vài con đường, cuối cùng anh đã đưa tôi về nhà. Anh nhanh nhẹn ra mở cửa xe cho tôi và nói:

– Thứ Bảy tuần tới anh mời em đi ăn cùng với Khanh được không? Anh đã thay đổi tên tôi bằng tiếng em ngọt ngào.

– Để em xem em có bận ngày đó không. Anh nói Khanh gọi cho em.

Tôi chào anh và bước vào nhà.

Buổi gặp gỡ thứ hai có Khanh cô cháu gái của anh đi cùng vì T và H đã nói với Khanh nếu Khanh không đi cùng, Thảo sẽ không chịu đi đâu. Tụi mình biết tính Thảo. Vì vậy anh đành chấp nhận có người thứ ba đi cùng. Chắc trong lòng anh cũng buồn đôi chút. Khi gặp tôi anh vừa cười vừa nói:

“Rủ em đi chơi coi bộ làm khó anh, bắt Khanh phải đi làm body guard”

Tôi chỉ mỉm cười nói lảng qua chuyện khác. Chúng tôi ba người ăn xong, chàng rủ ra bờ sông bến tàu Sài Gòn ngồi nói chuyện, hóng gió và xem mấy người trượt ski trên sông. Chúng tôi nói chuyện trên trời dưới đất. Vì có Khanh, nhất là mới quen tôi nên anh cũng giữ khoảng cách rất đàng hoàng, đứng đắn. Đó cũng là điểm tôi để ý thêm.

Sau cùng anh nói:

– Nghe nói em hát hay lắm, em có thể hát một bài được không? Tôi ngần ngại vì chưa quen thân nên vẫn còn rụt rè nên khất để vào một dịp khác. Nhưng Khanh cứ thúc dục và yêu cầu tôi mấy lần và nói:

– “*Thảo hát đi, hát bài gì cũng được*” và anh cũng yêu cầu tôi mấy lần.

Tôi đành hát tặng anh nhạc bản *Mùa Thu Cho Em* của Ngô Thụy Miên. Khi tôi hát tới đoạn “Em có mơ mơ mùa thu ấy tình ta ngát hương...” thì anh lặp lại theo tôi và anh còn lặp lại tới hai lần làm tôi bối rối, đỏ mặt. Và từ ngày đó anh luôn luôn điện thoại cho tôi và chúng tôi đã từ từ tìm hiểu nhau và thân nhau nhiều hơn.

Có lần nhớ tôi anh lái xe hẹn đón tôi ở cổng trường Gia Long làm tôi e ngại sợ các bạn tôi trông thấy họ sẽ phá tôi bằng thích. Tôi phải dặn anh nếu anh muốn đón em ở trường học anh phải cho em biết trước và đón xa trường mới được. Em sẽ đi bộ tới chỗ xe anh đậu. Tụi bạn em mà biết thì họ sẽ không tha cho em đâu. Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò, chắc ai vào tuổi đi học đều có kinh nghiệm và biết học trò dù gái hay trai vào tuổi trung học là tinh nghịch vô cùng.

Cứ mỗi lần vào giờ của giáo sư Thiên kêu tôi lên trả bài là bọn họ ở dưới nhao nhao nói “*Người đẹp lên đó, người đẹp lên đó và xù xì trên tôi*”. Tôi phải bình tĩnh tập trung vào đề tài để trả bài và phớt lờ như không nghe thấy.

Sau vài tháng quen nhau anh phải đi Mỹ làm việc và huấn luyện các sĩ quan Mỹ. Chúng tôi liên lạc với nhau bằng thư từ. Vì thời buổi đó phong tục còn khe khắt, sợ gia đình biết viết thư cho trai, cũng như tôi không muốn gia đình kiểm duyệt thư từ của tôi nên tôi phải nhờ cô bạn tên Tuyết học cùng lớp với tôi làm con chim nhạn giữa chúng tôi. Mỗi lần có thư của chàng là Tuyết bắt đầu hành tôi nhất định không đưa thư cho tôi ngay và làm reo nói muốn lấy thư phải thưởng cho Tuyết cái gì Tuyết mới đưa. Tôi gật đầu đồng ý ngay và nói Tuyết muốn ăn gì, mai Thảo sẽ mang vào lớp. Tuyết chỉ giỡn với tôi thôi.

Tôi hồi hộp muốn xem thư ngay nhưng đang trong giờ học nên đành nhịn cho đến lúc ra chơi mới xem. Trong thư anh kể những sinh hoạt của anh ở Mỹ. Nào là anh nhớ đồ ăn Việt Nam nên đôi khi tự nấu lấy để ăn. Có lần chiêm hành với trứng mùi thơm phức bay qua cửa sổ, mấy anh Mỹ ở gần phòng của anh hỏi:

– Lung nấu gì mà thơm vậy? Cho chúng tôi ké được không?

Anh trả lời:

– Được! Tôi sẽ cho các bạn thưởng thức vào dịp khác.

Lẽ dĩ nhiên trong thư làm sao thiếu được những lời nhớ nhung, yêu thương.

Anh viết:

– “Em là người rất quan trọng trong cuộc sống của anh. Dù xa cách nhau nhưng lúc nào anh cũng tưởng nhớ như có em ở bên cạnh.

Anh tạm dừng bút nơi đây, nhưng tình anh nếu đo được, các chặng đường dài sẽ dài gấp vạn đoạn đường chúng ta xa nhau hiện nay”.

Thư anh viết rất ướt át và tình cảm đã làm tôi rơi nước mắt và nhớ anh rất nhiều.

Khi anh từ Mỹ trở về Việt Nam thì tôi đã lên đại học Luật khoa.

Chúng tôi tiếp tục gặp nhau vào cuối tuần và bắt đầu đi chơi riêng với nhau không có người thứ ba đi theo nữa, nhưng vẫn giữ khoảng cách trong thời gian tìm hiểu nhau.

Anh đưa tôi nào đi ăn ở quán gà chiên nổi tiếng ở Thủ Đức, mì Lakay ở Chợ Lớn, com Pháp, đi xem ci-nê, chụp hình cho tôi. Nhưng điểm chính là chúng tôi muốn có thì giờ nói chuyện bên nhau. Có một lần đi ci-nê anh nói thấy hình tôi trên tin tức trước khi chiếu phim chính.

Đó là lúc bà Hiệu trưởng lựa tôi đi vào dịp thăm viếng ở Huế cùng với các sinh viên các phân khoa đại học khác sau khi Tổng Thống Diệm qua đời. Mỗi phân khoa lựa một người. Máy ông phó nhòm thật tinh nhanh, đứng xa nhưng thấy ai đặc biệt là không thoát khỏi ống nhòm của họ.

Khi tôi còn học ở Gia Long, từ năm Đệ ngũ trở đi là năm nào nhà trường cũng lựa cho đi xe hoa diễn hành. Năm Đệ nhất thì tôi làm hai bà Trưng cùng với Hà học lớp khác. Hồi đó độc nhất có ông nhiếp ảnh Duy Hy luôn là người chụp hình cho Gia Long vào những dịp lễ hay trao phần thưởng cho các nữ sinh. Sau năm 1975 khi ở Mỹ, hội Gia long chúng tôi tổ chức một buổi họp mặt tại nhà hàng. Ông Duy Hy cũng tới tham dự đã nhận ra tôi và tới chào thăm tôi.

Thấm thoát chúng tôi quen biết nhau được hơn một năm. Bỗng một ngày xui cho anh, tôi đang dừng trên vỉa hè đường Catinat, băng qua đường thấy một chiếc xe hơi giống y hệt

chiếc xe của anh chạy trước mắt tôi, tôi nhìn trong xe thấy đúng là anh đang chở cô nào ngồi cạnh. Tôi liền gọi và hỏi anh, anh nói chỉ cho cô ta quá giang thôi. Thời buổi ở Việt Nam hồi đó rất hiếm có vụ cho đi quá giang xe. Anh cất nghiã sao tôi cũng giận không cho gặp mặt. Tự ái của tôi trỗi dậy, nhất là tôi có biết bao người theo đuổi tôi... đủ ngành, đều là những người có chức vụ cao, có học thức. Con đường tới nhà tôi lúc nào cũng có những chàng trai si tình cứ lấp ló chờ đợi tôi đi ra khỏi nhà dù chỉ để ngắm. Tôi phải tránh và trốn vì tôi rất không thích ai đi theo đằng sau.

Tôi phải phạt anh cũng như muốn thử thách trước khi tôi có một quyết định chính thức đi xa hơn, dù rằng việc cho đi quá giang xe chỉ là một sự giúp đỡ, nể nang.

Tôi đã giận anh tức ông xã của tôi tới hơn một năm, không cho gặp, dù anh đã giải thích thế nào nhưng tôi vẫn giận. Anh cũng là người rất được nhiều thiếu nữ chú ý, muốn làm quen, kết thân và cũng là người rất kén vợ. Vì vậy trên 30 tuổi vẫn chưa cưới ai. Anh cũng theo dõi tôi, biết những ai đang theo đuổi tôi, nhất là lúc đó tôi đã bắt đầu làm Tiếp viên Phi Hành Hàng Không của Air Việt Nam Cộng Hòa.

Mấy chàng bác sĩ ở bệnh viện Bình Dân, cứ mỗi lần tôi tới khám bệnh hay khám răng là các chàng giành nhau chữa cho tôi, không phải chờ đợi, thật thú vị. Rồi tới mấy ông giáo sư ở trung học và đại học cũng để ý tới làm quen, nhưng khi nói chuyện chỉ một lần đầu tôi thấy không hợp với mình nên không bao giờ hẹn hò cả để tránh làm mất thì giờ của nhau.

Tôi không hiểu sao tôi đi tới đâu cũng được mọi người chú ý thương tôi... Tôi mong rằng các vị đã theo đuổi tôi hiểu và thông cảm cho tôi vì trái tim tôi không rung động, chứ hoàn toàn không có ý chê bai hay làm cao. Với những kiến thức, chức vụ của quý vị thiếu gì người muốn quen.

Đối với tôi chọn người bạn đời rất quan trọng vì phải sống trọn đời với nhau, không thể gượng ép được; cũng như tiền bạc, chức vụ... không thể mua được tình yêu. Tôi không phải chỉ để ý quan sát người mình yêu, mà tôi còn để ý đến gia đình của họ nữa. Vì tôi không muốn có một ba mẹ chồng độc ác với con dâu và coi con trai họ là nhất trên đời. Điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới đời sống vợ chồng nếu đi tới hôn nhân. Chắc chắn cặp nào rơi vào tình trạng này sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho nhau.

Sau khi lên đại học Luật Khoa, thay vì trở nên một Luật sư tôi đã trở thành Nữ Tiếp viên phi hành Hàng Không Air Việt Nam Cộng Hòa. Vì tôi thấy mấy người bạn của tôi học luật ra trường trước tôi đi làm với đồng lương rất khiêm tốn. Nhất là vào thời buổi đó người Việt Nam chúng ta ít có ai thừa kiện nhiều mà dùng luật sư. Cá nhân tôi lại thích đi đây đó và không thích ngồi gò bó trong phòng làm việc. Nên khi có chị bạn cũng học luật trước tôi làm ở Air Việt Nam cho tôi biết tin Air Việt Nam mở khoá tuyển chọn Tiếp viên Hàng Không, tôi đã dự thi và đã trúng tuyển.

Những ai theo đuổi tôi chàng cũng biết. Vì họ cũng là những người có chức vụ cao trong chính quyền, nhưng đối với tôi người mà tôi lấy làm chồng phải là người độc thân, đứng đắn, đàng hoàng, có phong cách, lịch thiệp nhã nhặn và có đức độ, học thức phải cao hơn tôi mới có thể chung sống với tôi.

Tiền tài, chức vụ... không thể mang lại hạnh phúc thực sự. Tôi tuy ăn mặc, diện rất mode nhưng tôi rất kỹ về cách giao tiếp, đối xử trong cuộc sống.

Một ngày nọ tôi nhận được thiệp hồng của Khanh tức cô cháu của anh mời tôi đi đám cưới của Khanh ở Câu lạc bộ Không Quân vì chú rể là đại tá Không Quân.

Trong dịp đám cưới này Khanh đã sắp anh ngồi cạnh tôi. Anh đã làm lành và giải thích cho tôi thêm về vụ cho đi quá giang xe. Tôi thấy thời gian gần 2 năm đã qua mà anh vẫn một lòng theo đuổi tôi nên tôi cũng nguôi lòng và cũng vì tôi vẫn yêu anh.

Cũng nhờ thời gian giận hờn này chúng tôi càng hiểu ý nhau nhiều hơn, tôn trọng nhau hơn để giữ gìn hạnh phúc gia đình.

Trong lúc đám cưới của Khanh mọi người còn chưa ăn xong, anh đứng lên kéo tay tôi nói “đi theo anh” và đưa tôi vào phòng nhảy bên cạnh. Dù chưa có ai ra sàn nhảy nhưng ban nhạc vẫn chơi nhạc đều đều. Tôi không biết anh hay ông đại tá cháu rể đã dàn xếp, dặn ban nhạc hay không? Mà khi anh đưa tôi ra sàn nhảy toàn chơi nhạc “*Slow*” và chỉ có hai chúng tôi. Anh ôm chặt lấy tôi như không muốn rời. Tôi nói nhỏ vào tai anh: “*Anh ơi, ôm em lơi một chút mấy người trong ban nhạc đang nhìn mình kia*”. Anh nói “*Kệ họ, ai biểu em giận anh quá lâu*” và chúng tôi cùng nhau nhảy cho tới khuya. Khi tất cả các quan khách đi dự đám cưới ra về anh mới chịu ngưng nhảy đầm. Từ đó chúng tôi càng cảm thấy thương yêu nhau nhiều hơn và mối tình giữa hai chúng tôi không thể rời xa nhau.

Có lần về đêm anh nhớ tôi đã ngồi dậy viết thư cho tôi và cuối thư anh nói “*Bây giờ là 2 giờ đêm. Anh mong rằng mình đang nằm mơ thấy anh, anh ở bên cạnh mình, anh sẽ nắm chặt lấy mình, bóp mình cho nhỏ lại để anh sẽ cắt mình vào tận đáy lòng anh, mình không bao giờ thoát được nữa và đời đời sẽ ở trong tim anh. Anh nhớ mình quá sức.*” Những lời anh viết trong thư ấp ủ đầy những tình cảm yêu thương, tôi không thể nào quên được dù anh đã ra đi qua bên kia thế giới.

Cuộc tình của chúng tôi nên duyên vợ chồng đúng là duyên tiền định. Thứ nhất là sao cô cháu của nhà tôi lại quen hai cô bạn của tôi? Thứ hai, qua hơn một năm thử thách tôi giận anh, cả hai chúng tôi vẫn không gặp người hợp ý dù cả hai đều có nhiều người theo đuổi. Và cũng nhờ đám cưới của Khanh chúng tôi đã gặp lại nhau và biết không ai có thể thay thế vị trí của chúng tôi được.

Cảm tạ Chúa đã cho chúng con gặp nhau tâm đầu ý hiệp.

Mỗi lần tôi đi bay ở Đà Lạt, tôi luôn luôn dặn những người ở phi trường mua bắp luộc giùm tôi. Vì bắp ở Đà Lạt ngon lắm, vừa dẻo lại vừa ngọt. Tôi biết anh thích ăn bắp nên lần nào đi Đà Lạt cũng mua đem về cho anh. Thường những chuyến bay trong nước, máy bay nhỏ chỉ có một mình tôi kiểm soát, lo trên chuyến bay.

Đặc biệt là quý vị làm ở phi trường ở Đà Lạt rất lịch thiệp, khi nào máy bay tôi tới là họ đều mang cho các loại hoa, nào là hoa hồng, hoa lay-on và nhiều thứ hoa khác. Tôi phải chia bớt cho mấy người quen, nhất là luôn đem tới nhà biểu mẹ chàng. Khi anh đi công tác xa như đi Mỹ, đi Hawaii anh cũng không quên mua cho tôi những món quà mà tôi ưa thích. Khi tôi đi bay ở Hồng Kông, tôi đã lựa một cái áo vest bằng da thật đẹp tặng anh để mỗi khi mặc anh sẽ nhớ tôi – người yêu bé nhỏ của anh. Tuy những món quà nhỏ này không giá trị về vật chất nhưng rất ý nghĩa đối với chúng tôi.

Cứ mỗi lần tới nhà anh tặng hoa và bắp, cô gái người giúp việc trông nom mẹ anh tên là Nở, lần nào thấy tôi đến đều khen tôi nức nở, khen từ người tới đôi giày cái áo, và còn theo tôi ra tới tận bên ngoài đứng nhìn ngắm trước khi tôi lái xe đi. Mẹ anh ở trong nhà chắc chắn đã nghe được những lời của Nở khen tôi.

Những ngày nào tôi không đi bay là chúng tôi rủ nhau đi ăn hoặc đi xem Cine ở rạp REX. Hết giờ làm việc tài xế lái xe đưa anh tới. Anh rất đúng hẹn nên cả hai chúng tôi không phải chờ đợi. Nhất là anh không muốn tôi đứng một mình chờ anh. Sau này lấy nhau rồi, nhưng chưa có con, chúng tôi vẫn hẹn hò như lúc mới quen nhau. Vì anh phải trực trong sở và ngủ qua đêm.

Anh cũng đưa tôi đi ăn nhiều chỗ khác nhau. Nhưng tôi vẫn thích tiệm ăn ở Thủ Đức nổi tiếng về gà chiên với khung cảnh yên tĩnh vùng ngoại ô. Chúng tôi muốn tới những nơi thanh tĩnh cùng ngồi bên nhau trò chuyện qua những ngày giờ làm việc mệt mỏi. Trên đường lái xe về anh hay kể chuyện tiêu lâm làm tôi cười muốn đau bụng, đôi khi anh vừa lái vừa hát cho tôi nghe. Anh cũng có giọng hát hay, trầm ấm mà các bà bạn tôi khen mỗi khi tới nhà ăn uống họp mặt.

Mỗi lần tôi đi bay về, thay vì đi xe của hãng đưa về hay tôi tự lái xe riêng, anh đích thân lái xe tới phi trường đón tôi. Trừ phi những chuyến bay của tôi về đêm và những ngày anh phải trực trong sở.

Những cuộc hẹn hò của chúng tôi kéo dài tới năm 1967 thì chúng tôi bàn với nhau đi đến hôn nhân. Chúng tôi đã in thiệp hồng định gửi ra nhưng vì tình hình lộn xộn nên đã hủy bỏ và để cho đến năm sau. Thế là tôi lại xin tiếp tục đi bay trở lại thêm một thời gian, và anh yêu cầu tôi sau khi làm đám cưới anh muốn tôi nghỉ bay vì không muốn vợ đi xa vắng nhà, vì những chuyến bay đi ngoại quốc tôi phải ở lại qua đêm. Tôi hoàn toàn đồng ý với anh vì tôi thấy hạnh phúc gia đình là quan trọng hơn tất cả. Mặc dù đi bay tôi có đồng lương khá cao.

Thời gian tuyệt đẹp này bỗng nhiên bị giông tố của thời cuộc đã đưa chúng tôi đi tới hôn nhân. Thấy tình hình đất nước khó trở lại yên bình như trước nên chúng tôi quyết định đám cưới năm 1968, đó là năm tết Mậu Thân nên đám cưới của chúng tôi tổ chức giản tiện.

Bạn bè nói sao không chờ làm đám cưới trễ hơn, nhưng anh là người làm ở J2 nên hiểu rõ tình hình đất nước. Nhất là anh muốn có tôi bên cạnh để quên đi những căng thẳng của thời cuộc và anh muốn đi tìm một Tia Sáng chan hoà tình yêu như một linh dược để cho tinh thần của anh được bình thản hơn và khoả bớt được những suy tư.

Minh Thảo Elizabeth Hoàng

*Nguồn: Internet eMail by **mt elizabeth hoàng** chuyên*

*Đăng ngày Thứ Bảy, December 30, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*